

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 150. Vtrum verba consecrationis proferantur recitatuè, vel enunciatiuè.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

illam commentarij Caiet. qua dicebat, verba illa *noui, & aeterni testamenti* non esse essentialia, non quia contineret doctrinam falsam, sed quia Caietanus non explicauerat doctrinam S. Thomæ, sed solum proposuerat suam sententiam, cum debuisset explicare; siquidem gerebat munus Commentatoris.

40. Ad 7. concedo antecedens, & nego consequentiam. Ex vsu & traditione Ecclesiæ colligitur ad valorem baptismi requiri essentialiter inuocationem Trinitatis: è conuerso ex vsu, & traditione Ecclesiæ colligitur ad valorem consecrationis sufficere verba significantia conuersionem, vt explicatum est. Ratio congruentiæ potest esse, quia in baptismo homo accipit signum Trinitatis; ergo debet exprimi ipsa Trinitas: at per consecrationem solum fit conuersio; ergo sufficit, vt per verba exprimat conuersio.

QVÆSTIO CL.

Vtrum verba consecrationis proferantur recitatiuè, vel enunciatiuè?

1. **V**identur proferri solum recitatiuè, siuè historicè, narrando nimirum, quod dicta fuerunt à Christo, vt docuerunt Innocentius 3. lib. 4. de mysterijs Missæ, cap. 17. Durandus in 4. dist. 8. quæst. 1. Maior eadem dist. quæst. vnica, Catherinus opusculo de verbis, quibus Christus consecrauit, Mirandulanus in sua Apologia, concl. 70. Salmeron tomo 9. in Euang. tract. 13. primo quia si sacerdos enunciatiuè diceret, *hoc est corpus meum*, significaret id, quod designat, esse corpus sacerdotis, non Christi.

2. Secundo in consecratione vini dicitur, *hic est calix sanguinis mei, qui pro vobis & pro multis effundetur*; sed hæc verba, si proferrentur enunciatiuè, essent falsa, cum falsum sit, quod sanguis Christi, qui est in calice, sit effundendus; ergo &c.

3. Tertio ex alia parte videntur proferri solum enunciatiuè, vt docet Vasquez disp. 200. aliiquæ apud ipsum. Sacerdos enim eatenus consecrat, quatenus nomine Christi enunciat id, quod designat esse corpus Christi; sed hoc est illa verba proferri enunciatiuè; ergo verba profert enunciatiuè: sed eadem propositio non potest proferri simul enunciatiuè, & recitatiuè; ergo proferuntur solum enunciatiuè.

4. Quarto si verba consecrationis proferrentur enunciatiuè simul, & recitatiuè, pronomine demonstratio *hoc*, vt recitatiuè sumpto demonstraretur id, quod gerebat in manibus Christi, eodem vt sumpto enunciatiuè, demonstraretur id, quod sacerdos gerit in manibus: sed hoc repugnat; ergo.

5. Respondeo tres esse opiniones. Prima authorum relatorum in primo argumento docet verba consecrationis proferri solum re-

citatiuè. Secunda authorum relatorum in secundo argumento docet proferri solum enunciatiuè. Tertia Soti in 4. dist. 11. quæst. 1. et 5. Suarij disp. 18. sect. 4. Cardinalis de Lugo disp. 9. sect. 3. & aliorum, docet proferri recitatiuè simul, & enunciatiuè, & hanc sententiam existimo veram.

6. Probatur proferri recitatiuè. Nam tunc verba aliqua proferuntur recitatiuè, & historicè, cum proferuntur, enarrando illa dicta dicta fuisse ab alio: ex. gr. cum in Plauto dicitur, *dixit inspiens in corde suo, non est Deus*, propositio illa non est *Deus*, proferitur recitatiuè: sed verba consecrationis proferuntur à sacerdote narrante illa dicta fuisse à Christo, siquidem sacerdos præmittit, *benedixit, & frigit, deditque discipulis suis, dicens, accipite, & comedite: hoc est corpus meum*: ergo &c.

7. Probatur iam proferri etiam enunciatiuè. Nam tunc verba proferuntur enunciatiuè, cum non solum narratur illa dicta fuisse ab alio, sed etiam enunciatur id, quod per verba verba significatur: sed sacerdos non solum refert Christum dixisse *hoc est corpus meum*, sed etiam in persona Christi enunciat id, quod designat, esse corpus Christi; ergo &c. Confirmatur: vt enim docet Tridentinum sess. 13. cap. 5. Ecclesia ex veritate verborum, quæ sacerdos profert nomine Christi, colligit panem conuerti in corpus, & vinum in sanguinem Christi; sed si sacerdos proferret verba solum recitatiuè, colligeretur solum panem, & vinum, quæ Christus in cæna designauit, conuersa fuisse in corpus Christi: hoc enim iudicaret ad verba verificanda: non autem colligeretur panem, & vinum, quæ sacerdos designat, conuerti in corpus Christi: siquidem hoc non requiritur ad verificanda verba recitatiuè solum prolata; ergo verba proferuntur recitatiuè simul, & enunciatiuè. Confirmatur secundo. Nam ex eo, quod sacerdos designat materiam pronomine demonstratio *hoc*. Scholastici inferunt illam debere esse præsentem sacerdoti: sed si verba proferuntur solum recitatiuè, hoc non inferretur, sed sufficeret, vt materia fuisset præsens Christo; dum consecrauit; ergo &c.

8. Dicendum secundo contra aliquos probabilius est verba non solum de facto proferri recitatiuè simul, & enunciatiuè, sed etiam ad valorem consecrationis requiri, vt proferantur in vtroque sensu, ac non sufficere, vt proferantur solum enunciatiuè.

9. Quod ad valorem consecrationis debeant proferri enunciatiuè, & conceditur ab authoribus citatis, & probatur. Nam ad valorem consecrationis non sufficit, vt narretur Christum dixisse *hoc est corpus meum*, sed requiritur, vt de materia præsentis, & designata nomine Christi enuncietur *hoc est corpus meum*: hoc est verba proferri enunciatiuè; ergo &c. Quod debeant proferri etiam recitatiuè, probatur. Nam verba debent proferri in persona Christi, & ideo non sufficit dicere *hoc est me-*

pus Christi, sed ad valde consecrandum dici debet, hoc est corpus meum; adeoque implicitè narratur Christum dicere hæc verba per sacerdotem; ergo &c. Fateor non esse necessarium, ut narretur Christum in vltima cæna dixisse hæc verba, sed solum assero requiri, ut implicitè narretur Christum de facto dicere hæc verba per sacerdotem.

10. Ad 1. distinguo sequelam: si sacerdos enunciatiuè diceret nomine proprio, hoc est corpus meum, significaret id, quod designat, esse corpus sacerdotis, concedo; si diceret enunciatiuè nomine Christi, nego. Sacerdos loquitur in persona Christi, ideoque significat id, quod designat, esse corpus Christi, non autem sacerdotis.

11. Ad 2. respondent aliqui sola verba essentialia proferri enunciatiuè simul, & recitatiuè, verba illa, qui pro vobis effundetur &c. proferri solum recitatiuè, neque hoc esse inconueniens. Addi potest *effundetur* significare idem, ac sacrificabitur, & libabitur: verum autem est sanguinem Christi utque ad finem mundi in Eucharistia sacrificandum esse pro multis in remissionem peccatorum.

12. Ad 3. nego eandem propositionem non posse proferri recitatiuè simul, & enunciatiuè. Cum enim aliquis dicit, ut Aristoteles verè dicit, nullum violentum est durabile, propositionem hanc, nullum violentum est durabile, proferret recitatiuè simul, & enunciatiuè.

13. Ad 4. negatur esse absurdum, ut sacerdos pronomine demonstratiuo hoc, designet simul id, quod Christus gerebat in manibus, & id, quod in manibus gerit ipse sacerdos. Si enim sacerdos dicat, ego nomine Christi enuncio de hoc, quod gero in manibus, id, quod Christus enunciauit de eo, quod manibus gerebat, nimirum, hoc est corpus meum, pronomine hoc recitatiuè sumpto designat id, quod Christus gerebat in manibus, eodem pronomine enunciatiuè sumpto designat id, quod manibus gerit sacerdos. Porro quod verba sumantur recitatiuè, patet ex verbis antecedentibus, quibus sacerdos dixit, benedixit, & fregit, deditque discipulis suis dicens, accipite, & comedite, hoc est enim corpus meum. Quod sumantur etiam enunciatiuè, sensibilibiter patet ex eo, quod proferantur super materiam præsentem, nimirum panem, & vinum, designando illa pronomine demonstratiuo hoc.

QVÆSTIO CLI.

Virum verba consecrationis sint vera, antequam intelligatur positus effectus verborum.

1. Videntur esse vera, antequam intelligatur positus effectus verborum, qui effectus est, ut Christus sit sub speciebus. Verba enim faciunt suum effectum positionis Christi sub speciebus, quia cum proferantur nomine Christi, sunt essentialiter vera; ergo

Tom. III.

intelligantur vera, antequam sit positus effectus verborum.

2. Respondeo Catharinum opere citato existimasse ad veritatem verborum consecrationis requiri, ut cum proferuntur, intelligatur iam positum obiectum, quod per ipsa enunciatur. Hinc infert primo, quod quia Christus de eo, quod manibus gerebat, verè dixit, hoc est corpus meum, illud, antequam hoc diceret, iam erat corpus Christi, ac proinde panis conuersus fuerat in corpus Christi benedictione, qua prius panem benedixit, deinde dixit, hoc est corpus meum. Infert secundo verba consecrationis à sacerdote proferri solum in sensu recitatiuo, ac proinde supponere obiectum affirmatum, quod obiectum est Christum dixisse, hoc est corpus meum, ac non posse verè proferri in sensu enunciatiuo, affirmando id, quod demonstrat sacerdos, esse corpus Christi, siquidem hoc obiectum non supponitur antecedenter positum. Videri potest Vasquez disp. 200.

3. Contra hanc opinionem dicendum, ad veritatem verborum consecrationis non requiri, ut cum proferuntur, intelligatur positum obiectum, quod per illa enunciatur, & affirmatur, sed sufficere, ut tale obiectum ponatur in posteriori, dependenter à prolotione verborum.

4. Probat. Nam ut Rex verè dicat alicui, ego te facio ducem exercitus, non requiritur, ut ille intelligatur factus dux exercitus antecedenter ad verba Regis, sed sufficit, ut fiat dux exercitus dependenter à verbis regis, & in posteriori natura; ergo ut verba, quibus Christus, vel sacerdos nomine Christi dicit, hoc est corpus meum, sint vera, non requiritur, ut id, quod demonstratur pronomine hoc, sit corpus Christi antè prolotionem verborum, sed sufficit, ut sit corpus Christi dependenter à prolotione verborum, & in posteriori natura. Ratio à priori est, quia verba, hoc est corpus meum, significant solum id, quod demonstrant, esse corpus Christi, abstrahendo ab hoc, quod sit corpus Christi dependenter, vel independenter à prolotione verborum.

5. Infertur verba consecrationis esse radicaliter vera, antequam producant suum effectum, formaliter autem esse vera, dependenter à sua operatione, & per ipsum suum effectum, & in posteriori natura. Probat. Nam ex Arist. 1. Perihermeneias cap. 9. ex eo, quod res sit, vel non sit, propositio est vera, vel falsa: ergo veritas formalis propositionis consistit in hoc, ut obiectum ita se habeat, sicut enunciatur, vel saltem hoc supponit: sed per hanc propositionem, hoc est corpus meum, enunciatur id, quod demonstrat, esse corpus Christi; ergo veritas formalis illorum verborum consistit in hoc, ut id, quod demonstratur, sit corpus Christi; sed quod id, quod demonstratur, sit corpus Christi, est effectus verborum, siquidem Christus ponitur sub speciebus dependenter à verbis; ergo verba formali-

O o